

Το εθνικό «ΟΧΙ»

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ
chbelles@gmail.com

Το άρθρο γράφτηκε για όλους αυτούς που περιπλανήθηκαν και περιπλανώνται, εκόντες - άκοντες, στις ράμνες της διχογνωμίας, που αφορά στην απόρριψη του ιταλικού τελεσίγραφου, κωδικοποιημένη στο ιστορικό «Όχι». Αν, δηλαδή, το «Όχι» ξεστομίστηκε απ' το δικτάτορα Μεταξά (1936-1941) ή απ' το λαό. Γράφτηκε και για την Επέτειο του Πολυτεχνείου και τα κοινά συμπτώματα της εθνικής μας φάουσας.

Μια «δεξιόστροφη», λοιπόν, θεώρηση θέλει το Μεταξά να έρχεται σε ρήξη με τους ιδεολογικούς του ομογάλακτους (Χίτλερ-Μουσολίνι) αποδίδοντάς του το «Όχι», μαζί και φωτοστέφανο αντιφασιστικής εξιλέωσης κι υστεροφημίας. Μια διαφορετική «αριστερόστροφη» ερμηνεία, που εδράζεται στην πάσης φύσεως λαολειχία, αποδίδει το «Όχι» στο λαό, που εξανάγκασε κι όπλισε το στόμα του δικτάτορα με το αντιφασιστικό αίσθημα.

Η απάντηση στο ερώτημα: «Ποιες ιστορικές δυνάμεις συνέτειναν, ώστε ο Μεταξάς να βρεθεί σε διαφορετικό στρατόπεδο με τους ομοϊδέατες του ναζιστοφασίστες», κρύβεται στη μελέτη και κατανόηση του κοινωνικοπολιτικού γίνεσθαι της εποχής, που οδήγησε στη δικτατορία, καθώς και το πλέγμα διαπλοκής και εξάρτησης της Ελλάδας απ' τις Μεγάλες Δυνάμεις.

Ημέρες του 1930-1936, εκτός των τειχών...

Η Μεγάλη Βρετανία ασφυκτιά μεταξύ σφύρας και άκμονος. Μεταξύ του αλματωδώς ανερχόμενου φασισμοναζισμού των Μουσολίνι-Χίτλερ και της νεοσύστατης (1917) ΕΣΣΔ, που την στιγματίζουν – απ' τη δική τους θεώρηση έκαστος – σαν αποικιοκρατική και ιμπεριαλιστική δύναμη. Σ' αυτό το διάστημα και για τους παραπάνω λόγους, η Αγγλία αναπτύσσει σ' όλη την Εγγύς Ανατολή και τα Βαλκάνια έντονη προσπάθεια διπλωματικής, εμπορικής και στρατιωτικής συνεργασίας.

Ημέρες του 1930-1936, εντός των τειχών...

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος με τη Συνθήκη της Άγκυρας (Οκτώβριος του 1930) εκχωρεί τα δικαιώματα επί των εγκαταλειφθεισών ιδιοκτησιών των προσφύγων του '22 στο τουρκικό κράτος και έρχεται σε ρήξη με τους τελευταίους, που αποτελούσαν και την κύρια εκλογική του βάση. Πρόκειται για την αρχή του πολιτικού του τέλους. Στις εκλογές του 1932 οι φιλοβασιλικοί επανέρχονται δυναμικά στο πολιτικό προσκήνιο. Στις εκλογές του 1933 το Λαϊκό Κόμμα με τον Παναγή Τσαλδάρη σχηματίζει κυβέρνηση. Το Κόμμα των Ελευθεροφρόνων, του Ιωάννη Μεταξά, λαμβάνει μόλις το 1,6%. Ο ακραίος φανατισμός των φιλομοναρχικών, που επιστρέφουν στα «πράγματα», επελαύνει ηρωικά.

Το αποτυχημένο στρατιωτικό κίνημα των βενιζελικών (Μάρτιος του 1935) αποτελεί απότοκο της πλήρους πολιτικής και στρατιωτικής κυριαρχίας των φιλομοναρχικών. Η εκκαθάριση του στρατιωτικού και κρατικού μηχανισμού από τους φιλελεύθερους θα οδηγήσει τον τόπο στις στενωπούς των πιο αντιδραστικών

δυνάμεων της ιστορίας του. Η παλινόρθωση της μοναρχίας (3 Νοεμβρίου του 1935) υπήρξε το αποτέλεσμα των μεθοδεύσεων του βρετανικού παράγοντα και των βίαιων και παράνομων πράξεων του αντιβασιλέα Γεωργίου Κονδύλη. Στο εξής, η ελληνική κοινωνία στο πρόσωπο του μονάρχη Γεωργίου Β΄ θα αποκτήσει έναν πιστό εντολοδόχο και εγγυητή της βρετανικής πολιτικής και των συμφερόντων της.

Στις εκλογές του 1936 (26 Ιανουαρίου), επικρατούν και πάλι οι μοναρχικοί. Το Κόμμα των «Ελευθεροφρόνων» του Ιωάννη Μεταξά λαμβάνει ποσοστό 3,94%. «Η αποτυχία μου είναι οικτρά», παραδέχεται την επομένη των εκλογών. Και, όμως, αυτό τον άνδρα, λίγους μήνες αργότερα (4 Αυγούστου), θα επιλέξουν οι Άγγλοι και ο Γεώργιος Β΄ να κυβερνήσει δικτατορικά την Ελλάδα. Αποθαυμάστε τον μέσα από το Προσωπικό του Ημερολόγιο: – «Η Ελλάς έγινε από της 4^{ης} Αυγούστου κράτος αντικομμουνιστικό. Κράτος αντικοινοβουλευτικό. Κράτος ολοκληρωτικό».

Πρόκειται για μια ιστορική αντινομία, όπου εγκαθιδρύεται ένα ολοκληρωτικό, φιλοφασιστικό καθεστώς που δε στηρίζεται σ' ένα μεγάλο κόμμα ή κίνημα, όπως συνέβαινε στη Γερμανία, την Ιταλία κ.α. Τούτο καταυγάζει έλλειμμα εθνικής ανεξαρτησίας και λαϊκής κυριαρχίας (δολοφονήθηκαν μαζί με τον Ιωάννη Καποδίστρια το 1831), καθώς και την πολιτική των «Μεγάλων», στα κυνικά λόγια του τότε Άγγλου υπουργού Εξωτερικών, σερ Άντονι Ίντεν, ενώπιον του βρετανικού Κοινοβουλίου το 1937: «Δηλώσαμε πάντοτε ότι δεν είμεθα διατεθειμένοι να στηρίζουμε την εξωτερική μας πολιτική σε ιδεολογίες».

Μπορεί ο Ιωάννης Μεταξάς να βρισκόταν στην ίδια ιδεολογική όχθη με τους Χίτλερ-Μουσολίνι, γεωπολιτικά, όμως, ανήκε στο φιλοβρετανικό στρατόπεδο. Τόσο αυτός, όσο και ο Γεώργιος Β΄ είχαν δώσει τις δέουσες διαβεβαιώσεις και όρκους πίστης στους Άγγλους. Η αντιπαλότητα, επομένως, του Φασιστικού Άξονα με την Ελλάδα υπήρξε δεδομένη. Εδώ και η αποκρυπτογράφηση (το DNA) του γεννήτορα του ιστορικού «Όχι».

Η Μεγάλη Βρετανία, αδυνατισμένη από τη μεταπολεμική πραγματικότητα, παραδίδει, το 1947, τη σκυτάλη επικυριαρχίας της Ελλάδας στους Αμερικανούς. Αυτοί θα αγκαλιάσουν τους ποικιλώνυμους ζηλωτές της 4^{ης} Αυγούστου, αναθέτοντάς τους «εμπιστευτικούς» και διατεταγμένους ρόλους «όπου δει». Το αυγό του φιδιού εκκολάπτεται μέχρι το 1967 (21^η Απριλίου), χαρίζοντάς μας τη Λερναία Ύδρα των διαβόητων Συνταγματαρχών, με επικεφαλής τους Παπαδόπουλο-Ιωαννίδη. Και η Ιστορία επαναλαμβάνεται σαν φάρσα ή τραγωδία...